

SINIF: 6

ÖĞRENME ALANI: SİYER

ÜNİTE: 1

MATERYAL TÜRÜ: HİKAYE 1

**6.
SINIF
MATERYALLERİ**

SEVGİLİYE VEDA

Mayıs ayının son günleriydi. Ilık ılık esen bahar meltemi, bir ayrılık haberi yaşıyor gibiydi. Sevgili peygamberimiz altmış üç yaşındaydı. O günlerde sık sık ölümden bahsediyor, yanındakilere bir gün kendisinin de öleceğini hatırlatıyordu. Onu sevenleri bu gerçeğe alıştırmaya çalışıyordu.

Haziran ayının sekizine doğru iyiden iyiye ağırlaşmıştı. Ateşler içinde yatıyordu. Artık mescide gidemiyordu. Namazı kıldırması için Hz. Ebu Bekir'i görevlendirmişti.

Günlerden Pazartesiydi. Biricik Peygamberimizin başı çok ağrıyordu. Tüm ailesi yanındaydı. Eşi Hz. Ayşe'nin kucağında yatıyordu. O anda bile peygamberlik görevini yerine getiriyordu. Yanına gelenlere :“Kölelerinize iyi davranınız! Namazda dikkatli ve devamlı olunuz.”diyordu.

Dilinde sürekli Allah'ın adı vardı. Artık dünyadan yüz çevirmiş Rabbine kavuşmak ister gibiydi. Mübarek eli, eşi Hz. Ayşe'nin elinde ,“Gerçek en yüce dost Allah'tır.” diye tekrarlıyordu.

Evrenin hürmetine yaratıldığı Sevgili, artık göç ediyordu. Sonsuza gidecekti.

Kızı Hz. Fatma gözyaşları içindeydi. Sevgili Peygamberimiz onu teselli ediyordu: “Ağlama kızım! Ağlama! Bugünden sonra baban acı çekmeyecektir. Ağlama! Biz Allah'ın kullarıyız. Ondan geldik. Yine ona döneceğiz.”

Yanında duran su kanına elini daldırdı. Yüzünü serinletti. Dudaklarında hep aynı sözler vardı: “Lailaheillallah!” Güzel gözlerini çok uzaklara dikmişti; “Gerçek en yüce dost Allah'tır” diye tekrarlardı ve Rabbine kavuşmak üzere dünyadan ayrıldı. Sevgili Peygamberimiz, artık cennete uçmuştu.

Altmış üç yıllık ömrü, hep barış ve kardeşlik yayarak geçirmişti. Yerin göğün bu en seçilmiş insanı, peygamberlik görevini ey iyi şekilde yapmıştı. Şimdi Rabbinin yanındaydı.